

Müjdenin Hayatının Hikayesi

– MünevverDÜVER · 29 Ekim 2013

Müjde'nin Hayat'ının Hikâyesi (Öyküsü)

Müjde Çukurova'nın verimli topraklarında bir sonbahar yaprakların kızılığının doğayı süslediği, ağaçların altının her atılan adımda hışır hışır ettiği derin duygular yaşandığı bir hazan mevsiminde 1953 yılında dünyaya gözlerini açmıştı.

Aile kökü Türkmenistan'dan (Orta Asya) Anadolu ya 1500 yıllarında göç etmişlerdi kalabalık bir aileye sahip olan Müjde hazar denizi kıyısından önce Horasan'a gelerek sonra Anadolu ya gelmişlerdir aylar süren göç konar göçer olarak sürmüştü yollarda sevdiklerini kaybeden, aileye yeni katılanlar vardı, yanlarında hayvanlarıyla beraber yolculuk yapıyorlardı bazı hayvanları telef oluyordu, gittikleri yerlere ağaçlar dikiyorlardı birkaç gün konakladıkları yerlerde hemen temizliğe ve çevrelerini güzelleştirerek yollarına devam ediyorlardı, uzun bir göç sürecinden sonra aile Çukurova ya gelmişlerdi bir kısmı yaz gelince kayseri tarafına yaylalara gidiyorlardı, Çukurova'nın değişik yerlerinde yaşamaya başlamışlardı Kadirli, Kozan, Karaisalı, Adana, diğer taraftan Kayseri, Pınarbaşı, Sarız da yaşamaya başlamışlardı. Müjde doğduğundan beri ilk öğrendiği Türkmenistan (Türkiye de kullanılan kelime Orta Asya olarak anlatılır) masalları ailenin geçmişi, gelenekleri, göreneklere hiç unutulmazdı dillerden dillere destan gibiydi, yaşlılardan oturur uzun kış gecelerinde masal gibi geçmişi dinleyerek zevkle öğrenirlerdi, Müjde de bunlardan biriydi.

Müjde kalabalık bir ailenin 14 çocuğundan biriydi. Baba hayvancılık, çiftçilik yapıyordu ve tüccardı. İki eşi vardı ve ayrı yerlerde oturuyorlardı. İlk eşi Şerife Hanım amcasının kızıydı. 2. eşi başka ilçedendi. Şerife hanım çok güzel, becerikli ve akıllı bir kadındı, tüm ailenin yükü onun üstündeydi. Eşi Mustafa Bey çok havalı gezmeyi, eğlenceyi, zevki sefayı çok severdi. Diğer eşi oda hayatı pek ciddiye almayan gününü gün eden eğlenceyi çok severdi. 5 erkek 1 kızı vardı. 6 çocuk annesi olmuştu. Şerife hanımında 8 çocuğu vardı. Çocuklarının hem annesi hem de babasıydı. Mustafa Bey eve pek uğramazdı. Kazandığı paraları zeki sefada harcar, dilediği gibi yaşardı. Tarlaları, bağı bahçeyi, hayvanlarla hepsiyle Şerife hanım uğraşır. Arada eve uğrayan Mustafa Bey eşinin kazandığı paraları da alır giderdi. Büyük bir sabırla çocuklarına bakmaya çalışan Şerife Hanım aynı zamanda da çok başarılı bir terziydi. Genellikle kına ve gelinlikler dikerek çocuklarına gül gibi bakıyordu. Şerife hanımın da ailesinin anne tarafının maddi durumları da iyiydi.

Müjde ailenin 5. çocuğu idi. kendinden önce 3. ağabeyi, 1 ablası vardı. Kendinden küçükte 3 kız kardeşi vardı. Tüm kardeşler birbirinden güzellerdi ve iyi bir aile terbiyesiyle yetiştiriyorlardı. Müjde daha çocuk yaşta çok güzel ve çokta zeki idi. daha çocukken başlamıştı hayallere. "ben çok ünlü olacağım" diyordu. Güzel giyinmeyi süsü çokta seviyordu. Evde her istediğini yaptırma şansına erişmişti çünkü. İstekleri yapılabildi kadar mücadele ederdi, diğer kız kardeşleri onun kadar istekte bulunamazdı annelerine. Köyde oturuyorlardı ama şehirde de evleri vardı. Köyleri çok güzel, manzarası, ırmağı kalabalık nüfusu ile devletin en yüksek zirvesine çıkanlar vardı, okumuşu da çoktu. Herkes okuyordu o köyde. Kültür

yönünden çok kültürlülerdi. Halk genelde köken olarak Türkmenistan'dan gelen Oğuz boylulardı. Müjde okula başlama yaşı gelmişti. O da diğer kardeşleri gibi okula gitmeye başladı. Diğer kardeşleriyle okula gidip geliyordu. Başarılı bir öğrenciydi. Kendi arkadaşlarından boyu uzundu. Sanki başka sınıftan gibiydi. Kızlarla ve kendi yaşlarındakilerle oyun oynamazdı. Kendinden daha büyüklerle daha iyi uyuşuyordu. Birazda erkeksi tavırları vardı. Cesur gözü pekti. Okulu daha öğrenciyken çok sayıda talipleri vardı. Çok güzel alımlı çalılı harika bir genç kız olmuştu. Karşılaşan bir daha dönüp bakıyordu. Boyu 175 olmuştu. Okulunu bitirince çalışmaya başlamıştı özel bir şirkette çalışmaya başlamıştı. Patronun oğlu dâhil herkesin gözdesiydi. Dürüst ve mert oluşu onu çok sevdirdiyordu. Bir müddet sonra uzak akrabalarının oğlu evleniyordu. Onun düğününe gitmişti. Fotoğraf çekimine fotoğrafçı ya ona da gel diye rica etmişlerdi. Gitmek istemese de gitmişti. Orda damadın kardeşi de vardı. Başka şehirden gelmişti. İşi ordaymış. Müjde'yi gören genç delikanlı Ragıp adeta beyninden vurulmuş gibi olmuştu. "bu güzellik ne Tanrım" diyordu. İçi içine sığmaz olmuştu, ağabeyine sordu. "kim bu güzel kız, yoksa kız tarafımı diyordu. Ağabeyi "hayır o bizim akrabalarından. Burada çalışmaya başlamış hatta büyük annem de ona kalacak yer vermiş. Teras kat var ya orayı ona vermiş büyük annem. Dayım onu görmeden yapamıyorlar. Kendi çocukları gibi olmuş. Dillerinden düşürmüyorlar tüm aile. Müjde çok akıllı kız, sadece muhasebe değil hukuk işlerini de çok iyi biliyor" diyordu. İlk görüşte aşk diye buna denir diyen Ragıp rüyada gibiydi. O düğün nasıl geçti hatırlamıyordu. Sadece kafası Müjde de idi, boyları aynıydı "kız beni beğenir mi" diye düşünmeye başladı. "E bende yakışıklı bir gencim. Yaşımızda uyuyor. 4 yaş farkımız var. Oda güzel" diye, hayallere kapılıp gidiyordu Ragıp. Düğünden sonra iznini uzatan Ragıp, nasıl etsem kıza açılısam diye büyük annesinden ayrılmıyordu. Müjde'nin iş dönüşü yolunu gözler olmuştu. Onunla sohbet ediyordu. Arada laf göndermesi yapıyordu. ben iyi para kazanıyorum kafama koyduğumu da yaparım gibisinden. Müjde onu hiç hesaba bile almazken, oda kendine Ragıp'ın ilgisini fark etti. Hiç olamaz boyu bile benimle aynı, ama yakışıklı çocuk. Çok güzel işi var. Yüksek Makine mühendisi. Çalıştığı firmada tanınmış bir firma. Ne de olsa akrabaymış. Olabilir diye düşünmeye başlamıştı. Bu konuda büyük anne ve dayının da rolü büyük olmuşlardı. Adeta Müjde elimizden kaçmasın diye tüm aile seferber olmuşlardı. Çünkü dayının arkadaşları Müjde'yi dayıya sorup duruyorlardı oğulları için. Ragıp biraz açıldı. Tüm ailenin yardımıyla ama gideceği gün gelmişti. Tam bir arkadaşlık kuramadan gitmişti ama hemen mektuplara başlamıştı. Mektupta daha kolaydı duygularını anlatmak, her ay izine gelir oldu. 2 günde olsa nihayet Müjde de evet der demez en kısa zamanda düğünümü yapmam lazım. Onu alıp götürmeliyim diye sevinçten yerinde duramayan Ragıp kısa zamanda evlenerek işinin olduğu yere götürmüştü. Müjde işinden ayrılmıştı. Evlenerek eşinin olduğu şehre gitmişti. Karlı bir kış günüydü. 31 Aralık Isparta'da soğuk bir kış günüydü her yer kar doluydu Müjde ilk kez karı görmenin mutluluğunu da yaşıyordu. Ragıp'ın hemşerisi olan iş arkadaşı Oğuz ve eşi Servet Hanım ev tutmakta eşya almakta yardımcı olmuşlardı. Hem de sağdıç (Sağdıç sözcüğü, güveyin sağından giden ona rehberlik eden birey anlamına kullanılır.) olmuşlardı. Servet hanım çok zevkli biri olarak Müjde ona güveniyordu. Eşya konusunda hep beraber eve gittiler. Evine kapıdan girer girmez Müjde çok mutlu olmuştu. Kendinin istediğinden daha güzel bir ev hazırlanmıştı. Servet hanım ona şaka yaptı. "Ben kayınvalideyim kapıya bir cam bardak koyarak bunu yere vurup kıracaksın" diyordu. "Bizde adettir" derken Müjde bardağı yere vurarak büyük bir zevkle kırmıştı. "İşte gelin değin böyle olur. Oğuz

soyly olduğunu belli ettin bizde kızlar çok cesaretli olurlar" diye soyu ile övünmüştü. Servet hanım daha sonra konuştuklarında kök akrabalıkları olduğunu öğrenmişlerdi.

Müjde çok mutlu günler yaşıyordu. Bulunduđu ortama hemen uymuştu. Koca şirketin sanki maskotu halini almıştı. Kısa sürede Ragıp bundan çok hoşnuttu. Güzel huylu, selvi boylu çok zeki bir eşi vardı. Ragıp daha askere gitmemişti. Derken askerlik zamanının son hali gelmişti. Müjde biran önce askerliğini bitir ondan sonra bebek düşünürüz diyordu.

Ragıp iş yerinden ilişkisini keserek askerlik işleri için Müjde'yi de alarak memleketine dönmüştü. Askerden gelene dek ailesinin yanında kalmasına karar vermişti. Ragıp'ın babası Ramazan Bey oğluna kesinlikle gelinini yanında istemişti. sen gelene kadar yanımda kalacak diye emir vermişti. Müjde düşünüyordu. aile kalabalıktı nede olsa eşim gelene dek uyum sağlarım diye hiç kaygı etmiyordu. Ragıp'ı arkadaşları akrabaları kına gecesi yaparak askere yollamışlardı. Ragıp'ın yaşı diğer askerlere göre büyüktü. Müjde aile içinde çok dikkatliydi. Saygıda kusur yapmamaya özen gösteriyordu. Evde, kayınpeder, kayınvalide, diğer bir elti, eşi, genç kayını, genç görümcesi vardı. Evde kayınpeder çok diktatördü. Her şey onun istediği gibi olması gerekiyordu. Müjde'nin de daha ilk günleriydi. Çileli günleri başlamıştı. Kayınpeder karşısına oturttu bak kızım eşin gelene kadar bizim dediğimiz olur burada. Senin sözün geçmez. Sabah ezanı kalkacaksın önce namazını kılacaksın, sonra sobayı yakacaksın. Bize abdest suyu ısıtacaksın. Hem de salon ısınacak, kahvaltayı hazırlayacaksın, o uzun saçlarını örteceksin ve serbest olmayacak. Saçlarını öreceksin çünkü çok uzun, kesinlikle arkadaşların yakınların bu eve gelmeyecek, bizimle gidilecek yere gideceksin. Bizden habersiz telefon konuşması yok. Burada kuralları ben koyarım. Sen çok güzel bir kızsın eşin gelene kadar durumlar bu der ve daha ilk günden Müjde hayal kırıklığına uğramıştı. Ama yapacak bir şey yoktu. Eşinin askerliği bitene kadar, ortama uyum sağlamaya çalışacaktı. Ragıp'ın askerlik süresince Müjde hapishane hayatı yaşayarak günlerini sayıyordu. Eşinden gelen mektuplar kayınpederi tarafından okunarak kendine veriliyordu. Onun için Müjde eşine bir aşk sözcüğü dahi yazamıyordu. Aslında kayınpeder çok sosyal görünüyordu çevresinde, sanki iki kişiliği vardı. iş yerleri evlerinin altında olunca aile fertleri göz önündeydi. Diğer oğullarda beraber çalışıyorlardı, kayınvalidenin evde hiç hükmü yoktu. Oda eşinin hal ve hareketlerinden hiçte hoşnut değildi, tüm aile fertleri babalarının davranışlarını beğenmiyorlardı. Çok çileli geçen zamana Müjde ayak uydurdu. Ama kendine bu kadar sabrı vermişti rabbim. İzine gelen Ragıp geldiğinde eşini görünce şaşkınlıktan kendini alamamıştı. Bu ne hal Müjde dedi içini çekerek. Gözleriyle konuşan Müjde ne yapayım babamın isteği diyerek çok zor durumda olduğunu ifade etmesine gerek yoktu durumdan anlaşılıyordu. Ragıp yeri geldiğinde babasına haklı olduğu konularda karşı koyardı. Baba benim meleğime ne oldu başka biri olmuş diyerek açılış konuşmasını yaptı. Ramazan Bey sen gelene kadar meleğin senin değil, ne zaman gelersin eşini alıp gidersin o zaman senin istediğin olur, burada benim evimde kimse karışamaz diyerek sözü kesmişti.

Ragıp askerliğini bitirip dönmüştü. Müjde çok zor günlerden her gün gün saymaktan kurtulmuştu. Şükürler olsun tanrım bu günlerde varmış diyordu. Mutluluktan gözleri parlamıştı ama çektiği bunca zorluklardan sonra buruk bir duruşu vardı. Ragıp'ın şirketi İskenderun demir çelik fabrikasından iş almışlardı. Onun işi hazırды hemen iş yerine gitti. Beraberinde Müjde'yi de götürdü. Hemen ev buldular. Arkadaşları Isparta da kalan evlerini taşıdılar. Aynı zamanda iş arkadaşları hepsi bir araya gelmenin

sevincini yaşıyorlardı. Ragıp çok sevdiği asker arkadaşı olan Sedat'ı da kendi şirketine işe aldirtmişti. Onun eşi Ayseren oda çok güzel bir kızdı. İki yakışıklı erkek ve dünyalar güzelleri iki eşleri ikisi de aynı apartmanda oturuyorlardı. Bir aileden daha yakın olmuşlardı. Her yerde beraberlerdi. Yıllar geçmişti. Her ikisinin de çocukları olmamıştı. Çok istemelerine rağmen ama mutlu günleri vardı Müjde'nin. Evliliğine 9 yıl olmuştu bir çocuk sahibi olamamışlardı. Ragıp kendi işini kurmaya karar vermişti. Bir ortak arıyordu. Çünkü alacakları makineler çok para istiyordu. Yalnız imkânsızdı. Müjde espri yaparak senin ortağın ben olayım Ragıp diyordu. Nasıl olacaksın diyen Ragıp'a altınlarım, senin verdiğin harçlıklardan biriktirdiğim paralar var. Her kadının bir köşede saklı parası olması gerekir. Bende senin harca diye verdiğin paraları biriktirdim. Sayısı da az değil sen ne kadarla yola çıktın Ragıp diyen Müjde kendindeki altın ve paranın ondan daha fazla olduğu için çok seviniyordu. Tüm altınları, paraları bir araya getirdiler. Harika bir atölye açtılar. Mutlu günler yaşayıp gidiyorlardı. Maddi durumları çok iyi olmuştu, son zamanlarda Ragıp'ta değişiklikler başlamıştı. Müjde bu değişikliğe anlam veremiyordu, çocuk için doktora gidiyorlar ikisine de olmaması için bir neden yok diyorlardı. Müjde fazla kafasına takmıyordu ama arkasından dönenlerden de haberdar değildi. Günden güne Ragıp çok değişmeye başlamıştı ki, bir gün babası Ramazan bey geldi. Müjde "eyvah hiç hayra değil" diye içine sıkıntılar basmıştı. Akşam oldu kayınpederi "kızım sende ailene telefon et onlarda gelsinler. Konuşacaklarımız var" diyerek lafa başladı. "Oğlum bana mektup yazdı. Müjde'nin de ailesine haber ver beraber bir karara varacağız" diyordu. "Mektupta varacağınız kararı öğrenebilir miyim" diyen Müjde, "ne olacak" diyordu kayınpederi. "oğluma bir çocuk veremedin, oda evlenecek. Sende kalacaksın oda olacak." diyen kayınpedere, "asla olmaz baba. Ben şimdiye kadar size hiç karşı gelmedim. Askerlik döneminde çekmediğim kalmadı ama saygımda kusur etmedim. Bu iş başka. Asla kabul edemem. Beni istemiyorsa yarın bu evi terk ederim siz rahat olun" diyen Müjde'ye Ragıp ve babası karşı koydular. Evden ayrılacak diye onu saçlarından sürükleyerek bir odaya kilitleyip üstünden evden ayrılmışlardı. O arda Müjde kendi çabalarıyla pencereden aşağı inmeyi başararak ayakları yalın halde kendini çok seven komşuları Orhan ve Nurten hanımların evine atmıştı. Durumu anlatacak mecali yoktu. Onlar duyduklarına inanamadılar. Orhan ve Nurten Hanım Müjde'nin evine gittiler vardıklarında evde kimse yoktu. Sonra yolda Ragıp ve babasıyla karşılaştılar. "Bu ne hal" dediler. "Müjde evden kaçmış bizde başına bir şey geldiğinde sorumluluk almamak için karakola gittik" diyorlardı. "Müjde'yi odaya kilitlemişsiniz oda kurtulup bize geldi. Bizde" diyen Orhan Bey "bundan sonra ona dokunamazsınız o bize sığındı evde. Asla dönmeyecek" diyordu. Nurten Hanım "değer miydi bir çocuk için bunca rezillik". Sizi çevreden çok mutlu biliyorlardı. Müjde'nin hanımefendiliğine herkes hayrandı ne oldu bu hale düştünüz" diye babayı suçluyorlardı.

Müjde sabah olunca ailesini aradı ve gelen annesiyle beraber anne evine döndü. O güzelim evinden çok sevdiği eşyalarından kıyamadığı çiçeklerinden, çok sevdiği arkadaşlarından vaz geçip hayata kahretti. Uğruna her şeyini verdiği kocasını tanıyamaz hale gelmişti. Şok geçiriyordu. Sanki dünya durmuş oda tek başına kalmıştı. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Hiç ortada bir durum yokken bir günde ne hale geldiğine anlam veremiyor yoksa kâbus mu diye düşünüyordu. Olanlar olmuştu. Arkadaşlarıyla vedalaşmamıştı. Duyanlar hep şoktaldı. Dillere destan mutluluk bitmiş yerini deprem yıkıntısı haline

çevirmişti bir anda. İskenderun İlçesinde acı bir hüznün vardı. Daha sonraki günlerde Ragıp'ın arkadaşları ve Müjde'nin arkadaşları Ragıp'la hiç konuşmadılar. Herkes ona küsmüştü. Bu yanlış yaklaşımından dolayı Ragıp'ta çok pişmandı. Çok acı çekiyordu ama kaybetmişti Müjde'yi. Uzun yıllar evlenmedi. Daha doğrusu duyan arkadaşları istediği kişiye hep Müjde'yi anlattılar. Onu nasıl mal sahibi ettiğini onun güzelliğini becerisini anlatmakla bitiremediler.

Müjde ana evine bom boş beş parasız üstündeki ev kıyafetiyle varmıştı. Ama kendine yapılanı gururuna yediremiyordu. Yıllardır tüm emekleri boşa gitmişti. Nelere katlanmamıştı ki. Bu duruma gelene kadar içi acıyordu kalbi param parça olmuştu. Soran konu komşudan utanır olmuştu. Ailesini üzdüğü için daha da üzülyordu. Ölüm bundan kolaydı diye feryat eden kalbine hükmedemiyordu. Çok uykusuz geceler yaşadı. Kâbuslar görüyordu. Dualar ediyordu. Tanrım beni bu sıkıntıdan kurtar diye. Baktı evde oturmanın sonu yok iş aramaya başladı ve aynı gün özel bir hastanede iş buldu. Çalışmaya başladı ama hep boynu bükük kalbi kırık günler geçiyordu. Başına gelenleri kimseyle paylaşmıyordu. Onu dışardan görenler çok güçlü attığı adımı bilen birazda sert yapılı tanıyorlardı. Kimse bilmiyordu içinde ne fırtınalar kopmuştu. Daha ilk günlerden çok sevmeye başlamıştı. Çokta becerikliydi. Kendini hemen fark ettirmişti. İlk maşının tamamını kıyafete vermişti. Hayat ne kadar acımasız diye düşünüyordu, yaşamak için güçlü olmalıyım diyordu. Hayata sıfırdan başlamıştı. Sınavları araştırıyordu. Burası geçici devlet işine girmem lazım diye kendini şartlamıştı. Durmadan araştırıyordu. Bir gün sınav olduğunu öğrendi ve başvurusunu yapan Müjde sınavı ilk sırada kazandı. Çok mutluydu tanrım şükürler olsun diye dualar ediyordu. Bu kadar çileden sonra şans bana da gülecek azmimden bir şey kaybetmemeliyim deyip duruyordu.

Müjde, işe başlama günü gelmişti. Sanki ilkokula giden çocuklar gibi heyecanlıydı. Amiri kimdi arkadaşları nasıldı merak ediyordu. O gün son zamanlardaki hiç olmadığı gibi giyindi. Çok şıktı, saç, makyaj, giyim hepsi uyumlu bir manken gibiydi. Yıllar o güzellikten bir şey kaybettirmemişti, iş yerine vardığında önce Müdür beyle görüşeceğim dediği zaman orda olanlar dikkatlice inceliyorlardı. Bu güzel kim olabilir diyorlardı ama müdür bey odasına kabul ettikten sonra oda gözlerine inanmıyordu. Bu kadar alımlı bir memuru olmuştu. Hemen akli karışan müdür bekârdı. Hayallere dalıvermişti. Büyük bir zevkle kahve ismarlayıp geçmişten sordu. Müjde kararlıydı özel hayatını kimseyle paylaşmayacaktı. Çünkü çalışmak için başka şehirden gelmişti, kahveleri bittikten sonra müdür bey diğer çalışanları da bir araya çağırarak bu hanımefendi bizim dairemize yeni tayini çıktı. Bundan sonra muhasebemize Müjde Hanım bakacak diyerek tüm personele tanıtmıştı. Şaşırان çalışanlar müdür bey kimseye önem vermez yoksa tanıdığımı diye mırıldanıyorlardı. Kısa sürede işine ve mesai arkadaşlarına hemen alışan Müjde, sanki yıllardır aynı yerde çalışıyor gibi olmuştu. Kısa sürede çok tanıdığı olmuştu. İş yerinde çalışan bekârlar çok olmasından onu paylaşamaz olmuşlardı. İşini çok seviyordu. Kendine ait olmayan işlere de yolluyordu müdürü. Sen çok becerikli ve zekisin sen daha çabuk halledersin diyerek omzuna çok iş yüklüyorlardı. 4 yıl olmuştu işinde. İşini ve düzenini çok seviyordu. Kaderim buymuş ayaklarımın üstünde durmam lazım diye kendi kendinin arkadaşı olmuştu. Çevreden çok talipleri olan Müjde çok korkuyordu tekrar evlenmekten. Kimseleri kabul etmiyordu. Çok sıkıştığı zamanda arkadaşım var diyordu. Tanrım beni affet bunları kendimi korumak için diyorum diye af diliyordu rabbimden.

Müjde'nin çalıştığı yere bir gün bir beyefendi iş için gelmişti. Odasına yönlendirdiler. Kapıdan şimdiye kadar hiç görmediği kadar boylu poslu yakışıklı bir bey girmişti. Buyurun diyen Müjde âdete hayalde gibi olmuştu. Fırat kendini tanıtmıştı. İşini anlattı. 2 Üniversite bitirmişti. Güzelde bir işi vardı. Hemen bekâr olduğundan bahsetmişti. Müjde hanım çocuklarınız nasıl diye ağız yoklaması yapan Fırat oda adeta Müjde'ye tutulmuştu. Çocuklarım yok diyen Müjde'nin ağzından çıkan kelime Fırat'ı çok mutlu etmişti. Hemen hayallere dalıverdi. Tam aradığım hanımefendi. Benim boyum 200cm onunki de uzun boyuda boyuma uygunmuş diye hemen gelin güvey olmuştu kafasından. Sonraki günlerde sık sık Müjde'yi ziyarete eden Fırat onu dışarıda görüşmek için ikna etmeye çalışıyordu. Bir gün dışarıda görüşmüşlerdi. Oturdular konuştular. Fırat bak Müjde ben sana talibim diyerek söze başlamıştı. Müjde ne diyeceğini önceden kestirmiş olmalı ki hiç merak etmemişti. Bende bekârım sende. Ben arkadaşlık teklif etmiyorum evlenme teklifi ediyorum diyordu Müjde'ye. Oda bak Fırat sen beni ne kadar tanıyorsun ben evlendim ayrıldım çocuğum olmadı. Onun yüzünden yuvam yıkıldı. Sen hiç evlenmemişsin. Nasıl olur bende seni çok beğendim ama ortada bu sorun var dediği zaman Fırat daha da çok sevinmişti. Müjde ikimizin de kaderi aynı. Bende sana söyleyeceklerim var bende çocuk sahibi olamayacağım. Çünkü çocukken belimden bir ameliyat geçirmişim. Daha çocuk yaşta bir evlat sahibi olamayacağım kararına varılmış. Bunu bana ailem yıllar sonra söylediler. Tam emin olmak için doktora gittim test yaptırıp doğru olduğuna inandım. Bu beni çok üzse de durum bu. Seni görünceye dek evlenmek aklımda yoktu. Bu yaşa geldim düşünmüyordum diyordu Fırat. Bunları duyan Müjde çok sevinmişti. İyi ya aynı kaderi paylaşıyoruz. Kimsenin kimseye sitemi olmaz derken Fırat'ın evlilik teklifini ailesiyle paylaşıp fikirlerini alarak ilerleyen günlerde kabul etti. 2 yıl sonra görkemli bir düğün ile evlendiler. Görenler çok yakıştıklarını ifade ediyorlardı. Fırat eşini çok seviyordu. Yanından ayırmıyordu. Müjde eski arkadaşlarını Fırat'la tanıştırtarak arada İskenderun'a gezmeye gidiyorlardı. Tüm onu tanıyanlar çok mutlu olmuşlardı. Kendine uygun onun üstüne titreyen bir eşi oluşuna. Bu mutluluk 2 yıl sürmüştü. Bir gün iş için İstanbul'a giden Fırat geleceği saati eşine bildirmemişti. Ona sürpriz yapmak istiyordu. Mesai saati bitip eve geldiğinde Müjde masanın üstünde kocaman bir gül demet ve çikolata daha bir sürü paketler vardı. Anlamıştı Fırat geldiğini saklandı diye odalara baktı durdu. Evde kimse yoktu, saatler geçti arayan soran yok merak etmeye başlamıştı. Fırat'ın arada bu tür sürprizleri vardı. İş yerine arkadaşlarına kargo ile hediye yollardı. Çiçek yollardı. Ne zaman iş için şehir dışı gitse bu tür sürprizleri olurdu. Daha sonraki saatlerde Fırat'ın iş yerinden arkadaşları geldiler. "Fırat nerde" diyen Müjde onların yüz şeklerinden olumsuz bir durum olduğunu sezmişti. "Fırat hastanede. Bir kaza geçirmiş. Seni almaya geldik" diyorlardı. Müjde feryat etmeye başlamıştı. "Yok yok olamaz yoksa onu kayıp mı ettik." Hayır diyorlarsa da inandırmak mümkün değildi. "Bu gün ben bir rüya gördüm Fırat'a telefonda da anlattım. Fırat yüksek bir kayadan yuvarlanarak denize düştü. Ben ardından baka kaldım. Sen gelme diyordu. Bende bir melek şekline girdim, kolundan tuttum kaldıramadım. Gözümün önünde kayboldu gitti" diye feryat ediyordu Müjde. Fırat bir trafik kazası geçirmişti. İş yerinde kalp krizi geçiren arkadaşını hastaneye yetiştirmek için hızlı bir halde şoförü ve kendi bir köprüden aşağı düşmüşlerdi ikisi de hayatını kaybetmişti. Kriz geçiren arkadaşı hala yaşıyordu.

Müjde yine yıkılmıştı. Daha yaşayamam diyordu. Fıratsız bir hayat düşünemem diye günlerce feryat ediyordu. Geceleri yüksek sesle bağırılmaya başlamıştı. Psikolojisi iyice bozulan Müjde doktordan yardım

alır hale gelmişti. Bir müddet tedavi olmuştu. Her gün Fırat'ın mezarını ziyaret eder olmuştu. Onsuz hayatın ne anlamı vardı Müjde'ye, çırpınıp duruyordu. Çokta inançlı bir kişiydi. Tasavvufu iyi biliyordu. 3 yıl geçmişti ki Fırat'ın ölümünün üstünden bir rüya Müjde'yi kendine getirmeye yetmişti. Rüyasında Fırat isyan etmişti. "Yeter artık Müjde kendine gel. Ben burada çok iyiyim. Sen beni rahatsız ediyorsun. Bitsin bu ağlamaların. Ben her gün seninleyim. İnanmıyorsan dün albümleri karıştırıp çok ağladın. Ağlama yeter ben seni yine seviyorum" diyordu. O günden sonra Müjde kendine çeki düzen vererek hep yanında olduğunu hissediyordu. Dualar okuyordu onunla berabermiş gibi hissederek hayatını sürdürüyordu.

Müjde öyle bir hale gelmişti ki gördüğü rüyalar çıkmaya başlamıştı. İnsanların ne düşündüğünü okuyordu. Hatta bazı yakınlarının ölümünü dahi bilmeye başlamıştı. Acılar onu farklı bir kişi yapmıştı. 3. gözü açılmıştı. Altıncı hisleri süperdi. Bazen rahatsız olanlara dokunduğu zaman iyileşir olmuşlardı. Durmadan şifa enerjisini araştırıyordu. Tamamen kendini bu tür kitaplara vermişti çokta araştırıyordu. Fırat'ın ölümünün üstünden tam 5 yıl geçmişti. Bu arda ona talip olmayan kalmamış gibiydi. O kocaman yeşil gözlerinin ferisi sönmemişti hala. Çok güzeldi ilk görenler için ama onu önceden tanıyanlar da ne olmuşsun diyorlardı. Taliplerinin içinde biri vardı ki Müjde'nin uğruna ölümü göze almıştı. Müjde onu çok yıldır tanırdı. Aile dostlarıydı sende mi der gibi ona tepeden bakıyordu. Adam yerine bile koymuyordu. Bak paran pulun var diye istediğine mi talip olunmuş diye hatta gülüyordu. Bir zaman sonra Hacı Mehmet ailenin içine iyice girmişti. Tüm aile onu önceden de severdi. Çalışkan efendi biri diye. Müjde'yi yola salmıyordu. Hiç bıkmıyordu. İş yerini arıyor hatta gittiği yerlerin telefonunu iş yerindeki sekreterden alıp arkasını arıyordu. Müjde bazen mahcup oluyordu, her gün annesinin evine varıp ağlıyordu. Ağzı da çok laf yapan Hacı Mehmet'in aileyi iyice duygusal davranarak aileyi de kendi safına çekmişti. Müjde istemem dedikçe aile üstüne düşmüştü. Tüm aile istiyordu. Hacı Mehmet olsun diye onunda karısı ölmüştü 3 çocuğu vardı. Onlar büyüktü. Çocuklarına bu konuyu açmıştı. Çocuklar Müjde'yi tanıyordu. Hatta büyük kızı Feride onu çok severdi. "Babacığım Müjde ablayı kazanmak için elinden geleni yap istersen ben gidip yalvarayım onu çok seviyorum o çok kültürlü herkesin hayran olduğu bir hanımefendi" diye Feride perişan oluyordu. Çevrenin ve ailenin çok ısrarları Müjde'yi yıldırılmıştı. Ne çalışacak kafası ne de düşünecek bir akli kalmamıştı. Bu damı gelecek bu çileli başıma deyip ağlamaya başlamıştı. Sonunda Müjde pes etti. Tamam, siz ne istiyorsanız öyle olsun da kurtulayım deyip işi bitirdi. Aileler çok sevinmişti ama Müjde hiçte mutlu değildi. Kime ihtiyacı vardı ki evi arabası güzel saygın bir işi vardı daha ne isterdi haline şükür etmekten başka.

Kısa süre sonra Müjde "nasıl isterseniz öyle olsun" diyerek sadece ailelerini mutlu etmek için boş vermişti o hale. Fırat'ını düşünüyordu ama fayda yoktu. Hacı Mehmet sevinçten başı gökyüzüne çıkmıştı. Onun neşesine diyecek yoktu. Müjde'yle arasında 60 dakikalık yol vardı. İş durumu çok iyiydi. Zengin bir iş adamıydı. Eşi olacak hanım efendinin çocukluğunu bilen, yaşadığı tüm acıları yakından bilen biri olarak ben ona yıllar önce âşıktım diye içindekini saklamadan anlatmıştı. Sevinçten bulutlarda gezen Hacı Mehmet hiç düşünmüyordu, karşısındaki kendini seviyor mu diye. Çok kısa zamanda evlenme hazırlıklarını yapan Hacı Mehmet sonunda muradına ermişti. Sade bir nikâh töreniyle evlenmişlerdi ama Müjde sanki cehenneme giden dikenli yollardan geçiyor gibiydi. Kalbi açıyor, perişandı. Çökmüş bir psikoloji ile keşke "ailem bana kızsız bile başka şehre herkesten habersiz tayin

yaptırıp gitseydim" diye ruhunda fırtınalar kopuyordu. Nede olsa ailesi bir gün onu affederdi ama boş hayallerdi bunlar. Çaresizlik demek daha doğru olurdu. Müjde evliliğinden hiç mutlu olmamıştı ama Hacı Mehmet'in 3 çocuğunu da evlendirip onlarla ilişkileri çok iyiydi. Hacı Mehmet sonradan anladı sevgi tek taraflı olmamış ama zamanında yaptığı hatanın dönüşü yoktu. Müjde'yle mutlu bir evliği olmasa da saygı çerçevesinde evlilikleri yıllardır sürmekte. Müjde emekli oldu kendini tamamen hayrı işlerine ve kuantumla ilgilendi. Şifa dağıtıyor ve hala o eski güzellikten eserler var başı dimdik hayatını sürdürüyor. Tüm kardeşleri evli çoluk çocuk torun sahibi oldular. Çok sevdiği biricik annesi dünya değiştirmiştir, yaşlı babası yaşıyordu, çok güzel bir çevreye sahip olan Müjde eski günlerden bir arkadaşlarıyla karşılaşınca hemen gözleri doluyor kelimeler boğazına düğümleniyor. Sağlığı yerinde çok kültürlü ülke ülke geziyor kendini öyle eğliyor. Hacı Mehmet ise yaptığı hataya çok pişman oldu. Para her şeyi çözmezdi. Onun dersini aldı aynı zamanda mallarını eşine kalmasın onun yakınlarına kalacak diye çocuklarına bölüştürdü. Çocukları tüm malları sıfırladılar şimdi emekli maşına kalan Hacı Mehmet çok pişman oldu ama iş işten geçmişti. Sadece emekli maaşı vardı. Üzüntüden kalp hastası olmuştu. Tüm organları hastalanmıştı. Son günlerde Müjde'nin evinde oturuyor hayatlarını devam ettiriyorlar. Gerçek bir yaşamdan alınan bu hayat hikâyesindeki isimler değiştirilmiştir.

Münevver Düver

16.06. 2013- Adana